

தமிழ் இசைச் சங்கம், சென்னை

ராஜா அண்ணாமலை மன்றம்.

பண் ஆராய்ச்சியின் இருபத்து இரண்டாம் கூட்டம்.

25—12—71 சனிக்கிழமை முற்பகல்

நொண்டி நாடகமும்
அருள்மலை நொண்டியும்

செந்தமிழ்க் கலைச்செல்வர் பெ. தூரன்

தமிழ் இசைச் சங்கம், சென்னை

ராஜா அண்ணாமலை மன்றம்

பண் ஆராய்ச்சியின் இருபத்து இரண்டாம் கூட்டம்

25-12-71 சனிக்கிழமை முற்பகல்

நொண்டி நாடகமும் அருள்மலை நொண்டியும்

செந்தமிழ்க் கலைச்செல்வர் பெ. தூரன்

ஒரு கள்வனைக் கதையின் முக்கிய பாத்திரமாகக் கொண்டு பாடல் எழுதுவது விநோதமாக இல்லையா? நொண்டி நாடகங்களெல்லாம் கள்வனைத்தான் கதாநாயகனாகக் கொண்டிருக்கும். இந்த நொண்டி நாடகங்களுக்குப் பொதுவான ஓர் இலக்கணம் உண்டு. அதைச் சுருக்கமாகக் இங்கு காண்போம்.

திருடன் ஒருவன் ஏதாவது ஓரிடத்தில் கொள்ளை யடிப்பான். அவன் திருட்டுப் பலித்துவிடும். ஏராளமான பொருள்கள் அவன் வசமாகும். அவன் ஒரு விலைமகனின் ஆடல்பாடல்களைக் கண்டு அவள் வீடு சேருவான். கைதில் உள்ள பொருள்களை யெல்லாம் விரைவிலே கவர்ந்து கொள்ளுவார்கள். பிறகு அவன் தெருவிலே நிற்கவேண்டிய நிலைவரும். விலைமகளிர் மீது வசை பாடுவான். அவர்களை வெறுப்பான்.

மறுபடியும் தனது திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொள்வான். இரண்டாவது திருட்டும் பலித்து விடும். பொன்னும் மணியும் கைக்கு வந்தவுடனே அவனுடைய எண்ணம் முன்பு தன்னைத் தெருவிலே ஓட்டிய அந்த விலைமகளிடத்திலே செல்லும். அவள் வீடு சேருவான். திருட்டால் கிடைத்த செல்வத்தை மீண்டும் இழந்து விடுவான். பிறகு என்ன? மீண்டும் தெருவில் நிற்க வேண்டியது தானே?

மூன்றாம் முறையாக அவன் திருடச் செல்லுவான். இந்த முறை அவன் திறமையெல்லாம் பலிக்காமல் அகப்பட்டுக் கொள்வான். குதிரையைத் திருடியதால் அவன் தப்ப முடியாது போகும். அரசு ஆணையின்படி அவனுடைய மாறு கை, மாறு கால் இவற்றை வெட்டி விடுவார்கள்.

இந்த வேளையில் அவன் தன் செய்கைகளை நினைத்து வருந்துவான். சான்றோர் ஒருவர் காயத்திற்கு மருந்திட்டுக் கட்டுவார். ஒரு குறிப்பிட்ட தலத்திற்குச் சென்று இறைவனைத் தொழும்படி அறிவுரை கூறுவார். திருத்தலத்தில் அமந்துள்ள இறைவனை உள்ளமுருகித் தொழுது கிடப்பான். இறைவனின் அருள் அவனுக்குக் கிடைக்கும். என்றும்போல் கையையும் காலையும் அவன் பெறுவான். பிறகு நல்வாழ்க்கை வாழத் தொடங்குவான்.

நொண்டி நாடகம் ஒரு திருடனைப் பற்றியதாக இருந்தாலும் அவன் வணங்கிய திருத்தலத்தில் உள்ள இறைவனின் பெருமையை எடுத்துச் சொல்வதாக முடியும். பொதுவாக நொண்டி நாடகங்களெல்லாம் சுயசரிதையாக நாட்டுப்பாடல் முறையில் எளியநடையில் இயற்றப்படும். நொண்டியாலேயே நடித்துப் பாடவும் பெறும். இதுவே நொண்டி நாடகத்தின் பொதுவான இலக்கணம். சிற்சில வேறுபாடுகளும் ஆங்காங்கு இருப்பதுண்டு. சிந்தாகவே பெரும்பாலும் இருக்கும். இடையிடையே வெண்பா, விருத்தம் போன்ற செய்யுள் வடிவங்களும் இருக்கும்.

தமிழில் உள்ள நொண்டி நாடகங்கள் :- 1. திருச்செந்தூர் நொண்டி நாடகம் 2. சீதக்காதி நொண்டி நாடகம். 3. சாத்தூர் நொண்டி நாடகம் 4. குளத்தூர் ஐயன் நொண்டி நாடகம். 5. திருமலை நொண்டி நாடகம் 6. பழனி நொண்டி நாடகம் முதலியன.

ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்து பெயர்த்தெழுதி இங்கே விளக்கப் படுவது திங்கனூர் அருள்மலை நொண்டி நாடகம்.

அருள்மலை நொண்டி, கொங்கு நாட்டில் ஈரோட்டிற்குச் சுமார் 15 கல் தொலைவில் உள்ள அருள்மலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் முருகன் பெருமையைக் கூறுகின்றது. சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பெற்றது. ஆசிரியர் பெயர் அவிநாசி நாவலன்.

செங்குந்தர்கள் தம்

குலக்கொழுந் தான குள்ளையன் தனயன்
இலக்கணத் தொகையால் இனியவி னாசி
நாவல னானவன் நன்னூல் தெரிந்து
பாவின மெழுத்தும் பயனரைச் சீரும்
பந்தம் அடிதொடை பகர்ந்த செந்தொடையால்
செந்தமிழ் மாலையைச் சேர்க்க வல்லவன்
எழுத்தின் விகற்பமும் இயைபுக னெல்லாம்
பழுதறப் பார்த்துப் படித்த கம்பிரன்
பஞ்சகா லியங்கள் படித்த நாவலன்குடன்
கஞ்சமலர்ப் பதங்கள் கருத்திற் சேர்ப்பவன்

என்று ஆசிரியரே முடிவுரையில் எழுதியுள்ளார். இந்நூலின் ஏட்டுச் சுவடியை எனக்கு அன்புடன் அளித்தவர் புலவர் குழு உறுப்பினராகிய வித்துவான் வே. ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் ஆவார்கள்.

அருள்மலை நொண்டியின் பெயர் பகல்வெத்தி. ஐந்து தலை முறைகளாக மதுரையில் வாழ்ந்து வந்தவன். இவன் மனைவியுடன் கோபித்துக்கொண்டு கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியான குருப்பு நாட்டிற்கு வருகிறான்.

கல்லுருக்கு மந்திரமும் கற்றேன்—திருட்டுக்
கன்னக் களவு செய்ய வல்லவனுமானேன்

என்று அவனே சொல்லுகிறான்.

பகல்வெத்தி இளமையில் நொண்டியாக இருக்கவில்லை. நல்ல அழகு வாய்ந்தவன். இவனுடைய பெருமையை அவனே கூறுவதைக் கேளுங்கள் :

நீர்மேல் நடந்திடுவேன்—நட்டாற்று
நீச்சலி லேவெகு பாச்சனையா
ஆர்தான் எனக்கு நிகர்—பெரிய
ஆனையை மாலையாகப் போடுவேனையா
வானத்தை வில்லாக—எனக்கு
வனைக்கின்ற தொழிலது பழக்கமையா
வாணுற்ற மணலதனைக்—கையால்
வருத்தமில் லாமற்கயிறு திரித்திடு வேன்
பந்தயப் பேச்சாலே—கணத்தில்
பறக்கவே நான்வெகு சமர்த்தனையா

பகல்வெத்தி ஒரு சாதுவைப்போல வேடமணிந்து சென்னி மலைக்குப் புறப்படுகிறான். இவன் நல்ல நகைச்சுவை உணர்ச்சி மிகுந்தவன். அவன் கூறுவதைக் கேளுங்கள் :-

புசமேல் தரித்துக்கொண்டேன்—மெய்யில்
 பூசிக்கொண்டேன்கையை வீசிக்கொண்டேன்
 சங்கும் சேகண்டியும்—உத்திராசுமம்
 தரித்துக்கொண்டேன்மனதில் சிரித்துக்கொண்டேன்
 செங்கையில் பிரம்பெடுத்தேன்—மார்பில்
 செச்சையுடனேலிங்கம் வைச்சுக்கொண்டேன்
 பார்த்திள மயிலிரட்டை—திருநீற்றுப்
 பையுமுத்தி ராசுந் கையிலெடுத்தேன்
 பாதக்குறட்டு மேலே—சுருக்காய்ப்
 படக்குப் படக்கென்று நடக்கையிலே
 வீதியில் கண்டபேர்கள்—காலில்
 வீழ்ந்தா ரேசுத்திச் சூழ்ந்தாரே
 கொடுத்தேன் திருநீற்றை—கைகட்டிக்
 கொண்டு குனிந் தேமெள்ளத் தண்டனிடுவார்
 படுப்பார் எழுந்திருப்பார்—திருநீற்றைப்
 பாங்குடனேமெள்ள வாங்கிக்கொள்வார்.

அவனை உண்மையான சாது என்று நம்பி ஒருவர் தம் வீட்டில் விருந்துக்கு அழைக்கிறார். அன்னமிட்ட வீட்டில் கன்னமிடுவது அவன் தருமமாம். அதனால் இரவிலே விருந்துண்ட பிறகு அங்கேயே உறங்கும்போது தன் தொழிலை நடத்துகிறான். ஏராளமான பொருள் கிடைக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு பல ஊர்களுக்கு புறப்படுகிறான். இறுதியில் பவானி வருகின்றான்.

அங்கே கோயிலில் ஒருத்தி நடனம் ஆடுகிறாள். அவள் நல்ல அழகி. கிருஷ்ணன் கண்டால் அட்ட லக்ஷமிகளையும் வீட்டு வீட்டு இவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வானாம். பாட்டைக் கேளுங்கள் :-

இட்டமுடன் கிருஷ்ணன் கண்டாலோ—லக்ஷமி
 எட்டுப் பேரை வீட்டுத் தாலி கட்டிக் கொள்ளுவானே
 சட்டமுடன் தந்திமுகன் கண்டால்—நல்ல
 தாரமென்று கலியாண காரியஞ் செய்வானே
 மாதவர் மகாமுனிவர் கண்டால்—தவம்
 மாற்றியவள் வீடுதனில் காத்துமிருப் பாரே

பாதச் சிலம்பு கலீ ரென்ன-பதம்

படித்துப் படித்துக் கொண்டுநடித்துக்கொண்டாளே

அவள் வீடு சேர்கின்றான். தன் உடமைகளையெல்லாம் விரைவிலே இழக்கிறான்.

பிறகு காசிக்குச் சென்று காசிராஜன் அரண்மனையிலே ஏராளமான பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து வருகிறான். வெளியில் வரும்போது அங்கு உறங்கிக்கொண்டிருந்த காவலாளிகளின் முகத்திலே காரி உமிழ்ந்துவிட்டு வருகிறான்.

மறுபடியும் பவானி வந்து அதே விலைமகள் வீட்டிற்குச் செல்கிறான். சில மாதங்களில் களாவடிய பொருள்களெல்லாம் தீர்த்துவிட்டதால் மீண்டும் திருட்டுத் தொழிலைத் தொடங்கப் புறப்படுகிறான்.

இந்தத் தடவை மைசூர்ப் பக்கம் நடந்தான்.

அங்கே ஓரிடத்தில் குதிரை வீரர்கள் பாளையம் இறங்கியிருந்தார்கள். கண்ணைக் கவரும் குதிரைகளைக் கண்டவுடனே அவனுக்கு ஒரு குதிரையைத் திருட ஆசை பிறந்தது. யாரும் அறியாதவாறு இரவிலே உள்ளே நுழைந்து ஒரு குதிரையை அவிழ்த்து அதன்மீது ஏறுகிறான். ஆள் புதியவகை இருக்கக் கண்ட குதிரை மிரண்டு குதித்தது. பகல்வெத்தியால் அதை அடக்க முடியவில்லை. வீரர்கள் விழித்துக் கொண்டார்கள். பகல்வெத்தி பிடிபட்டான்.

அரசனுடைய ஆணைப்படி மாறுகை மாறு கால் துண்டிக் கப்படுகிறான். பகல்வெத்தி அமுது புலம்பிக்கொண்டு ஒரு காட்டில் கிடக்கிறான். அருள்மலையைத் தரிசிக்க வந்த வட நாட்டு மக்கள் சிலர் அவனைக் கண்டு ஆறுதல் கூறிப் பச்சிலை வைத்துக் கட்டுகிறார்கள். பிறகு அருள்மலையின் சிறப்பைக் கூறி அங்குச் செல்லுமாறு சொல்லிச் செல்கிறார்கள்.

பகல்வெத்தி அருள்மலை முருகனை மனமுருகிப் பாடுகிறான். அவனுக்கு முருகன் அருளால் கைகால் வளர்கின்றன. அருள்மலை திங்களுக்கு அருகில் இருப்பதால் அவனைத் திங்களுர் நொண்டி என்றும் கூறுவார்கள். பாடலைக் கேளுங்கள் :

திருமகள் மருகா சேனா பதியே
முருகனே ஆறு முகவனே பரனே
மேள மந்திரத்தில் முனைத்த செந்திருவே

கானகக் குறத்தி கணவனே குகனே
 குஞ்சரி கணவா குமரா காங்கேயா
 சஞ்சல மகற்றும் சடாச்சரப் பொருளே
 ஐயுங் கிலியு மான பரனே
 மெய்யுங் கிலியும் வீற்றி ருந்தவனே
 கண்ணுக் குள்ளே கருணைச் சுடரே
 விண்ணுக் கப்பால் வெளியிலுற் றவனே
 தசைநரம் புக்குள் வீற்ற மெய்ப் பொருளே
 திருநீ றணிந்துன் திருத்தாள் படவே
 வருவாய் வருவாய் மயிலே றியவா
 பெற்றதாய் தந்தை பிள்ளையை வெறுத்தால்
 மற்ற தாய்தந்தை வளர்த்தின துண்டோ
 அன்னையும் நீயே அப்பனும் நீயே
 என்னுள் ளத்தில் இருப்பவன் நீயே
 ஏசுவ துனையே புகழ்வது முனையே
 பேசுவ துனையே பிதற்றுவ துனையே
 சொல்வ துனையே துதிப்பது முனையே
 வல்வினை யதனால் வருந்தினே னுன்சரண்
 வேலா யுதனே வெண்ணி றிடவே
 காலது வளரக் காட்சிதந் தருள்வாய்
 என்றுதான் போற்ற இறையவன் அருள்சேர்
 குன்றிலே கைகால் கொடுத்துமுன் னெனக்குப்
 பேர் நொண்டி யென்று பெருமையாய்த் திங்கள்
 ஊர் நொண்டி யென்றோர் பேர்கொடுத்திடவே

கால் கைகள் வளர்கின்றன. பகல்வெத்திதன் மனைவிமக்க
 ளோடு இன்பமாக நல்வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்குகிறான்.

வாழி வாழியென்று மங்களகரமாகக் கதை முடிகிறது.

அ ரு ள் ம கை நொ ண் டி-

— சுக்கியோன் —

அ வி ல சி நா வ ல ன்

ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்து பெயர்த்து

— எழுதியவர் —

ம.ப.பெரியசாமித்தூரன்

அருள்மலை நொண்டி

விருத்தம்

கன்னலென மிருதுவசன மொழிகள் பேசும்
கன்னியாசூழ அருள்மலை காங்கேயன பாதம்போற்றி
யின்னலெனக் கன்னகக்கோலிடையில் வைத்து
விருப்பமுடன கச்சைக்கடடி மேவையாகச
சொனமயமான நீலார அங்கிதொடயிச
சொபமுற மாயசசொககுப் பொடியுங்கொண்டு
மன்னு தஞ்சாவூர்த் தஞ்சைகள் மதுரை எத்தன்
வணங்கு பகல் வெத்தி நொண்டி வந்துற்றேனே

சிந்து

காலுக்கு வீரதண்டை பூட்டி - நொண்டி
காங்குச சலஸநதொட்டிக கச்சைகடடி னெனே
மேலுக்கு அங்கராக்குத் தொட்டி - நல்ல
வெற்றிப்பெற நெற்றியில்கல் தூரிப் பொட்டியிட்டி
குல்லியுந் தான்தரித்துக கொண்டு - நொண்டி
கூத்தாடக் கையிலொரு மாததிரைக கோலதண்டு
வல்லாள கண்டென தகப்பன் - பூர்க்கும்
வலுத்த மறவாதம் குலத்தினி லுதித்தவன்
மாயப் பூரணப் பலதேவன் தம்பி - சின்னன்
மறவர்வளவில் நாங்க லுறவுகொண் டாடி
காயகமும் கற்றசின்னத் தேவன் - தந்த
கன்னிகையைக் கவியாணம் பண்ணியே கொடுத்தான
மாமதுரைப் படடிணத்தில் நாங்கள் - குடி
வந்து யினிதைந்து தலைமுறை யிருந்தோம்
நானும் மனியாலுடன் சராடி - குருப்பு
நாட்டிகளுளே வெருங்கொண்ட ஓட்டமாய் வந்தேன்
கல்லுருக்கு மந்திரமும் கற்றேன் / திருட்டிக
கன்னக்கவவு செயய வல்லென மாணன்
பாதாள அச்சனடி கற்றேன் - மாயப்
பறவையல் சனத்தையும் திறமையாய்ப் படித்தேன்
வேதாளந் தன்னியும்வெல் வேனே - வெரு
விசையுடன் கூத்தாடத் துசங்கட்டி னெனே

விருத்தம்

அதிமதுர வாக்கியஞ்சொல் கலிவாப்போற்றும்
அருள்மலையே லாயுதலை அன்பாய்ப் போற்றி
மதிநதிலெண் சடைமுடித்த சந்திரநாதர்
மவரடியும் அனுதினமும் மறவா தேற்றி
விஜயங்கைச் சிவியொடித்த அந்தமாயன்
மேவுபொற் பாதத்தை விரும்பி வேண்டி

சதிகளவு செய்யவுங்கொண்ட டத்துக்காளி
சந்திரியில் வந்துகொடகத தானவந் தேனே

காளிகற் பகபாலி—கிருஷ்ணயருள
 கங்காளி யேநல்ல பொயங்காளியே
 ஜயிசு பூலகீகமும் — போற்றிக்கும்
 அந்தரி யேசிவ சந்தரியே
 நாரணி கெவுமாசரியே — அகிலாண்ட
 நாயகி யேநல்ல தாயகியே
 பூரணி ககீவாணி — நலவெவம
 பூதத்தி யேவிநது நாதத்தியே
 முத்தித் திருவருளே — அருவிய
 மோனத்தி யேசிவ ஞானத்தியே
 பதஞ்சுப் பராசகதியே — தன
 பாரத்தி யேபதி பாசத்தியே
 பாலும் பழம் போல — திருடும்
 பலித்தே நானூம கெவித்தாலே
 நாலில ஒருபங்கு — உனக்கு
 நான்தரு வேனே யிராந்தகியே
 எனறே உபசாரம் — சொல்லி
 எணடிகை நோக்கியே தண்டனிட டேன
 லினறே எனக்கு வரம் — கைமுன்னே
 கிரககம் தாகவேகேடரு முன்னே
 கலகவென உத்திரமும் — சொன்னது
 கண்டனகங்காலி விண்டனம்மா *எனது 20*
 வலதுபக கததுககெவுளி — உடனே
 வாககஞ்சுள் வாயென்று கேட்கமுன்னே
 வாய்மே லடித்தாப் போல் — சொன்ன
 மாததிர மேவழி பாராததையா
 மாயச்சொகருப் பொடியெடுத்தேன — நல்ல
 மந்திரங்களுட் றேனகள்ளர் தந்திரங் கறறேன
 நீர்மேல் நடந்திடுவேன் — நடடாற்ற
 நீச்சலி லேவெரு பாச்சையா
 ஆர்தான் எனக்கு நீகர் — பெரிய
 ஆணைய மாயையாகப் போடுவேயா
 வானத்தை வில்லாக — எனக்கு
 வளக்கின்ற தொழிலது பழக்கமையா
 வாணுற்ற மணவதகை — கையால்
 வருத்தயில் லாமற்கயிறு திரித்திய வேன
 பந்தையப் பேச்சாலே — கணத்தில்
 பறக்கவே நானவெரு சமர்த்தையா
 சந்தோஷ மாய்ச்சென்று — தொடை
 தட்டியே முத்தம் டிட்டேனே

விருத்தம்

தண்டயிழ் விளங்குகின்ற சந்திர புவவன்போலக்
 குண்டவந் தரித்துக்கொண்டு குகனிரு ப
 யண்டின கிழவன்போலப் பண்டார வேவ
 கொண்டுதான் தெற்குநோக்கிக் குறிப்புட

சிந்தை

வருகிற வழிதனிலே — கடினத்தில்
 வதைதிருந்த ^{தீ} டா லுடத்தேற
 திருவுளச் செயடுவெலே — திருட்டுச்
 சீக்கிர மாசுவே வாய்க்குமென்றே
 பின்பியும் நாலடிதான — வருகையில்
 பொதலு வலமானதைப் பார்த்ததீயா
 என்னுட யோகமென்றே — மனதில்
 எண்ணிக்கொண் டேன்புரை பண்ணிக் கொண்ப
 கெருடன லடமாக — லுடைதட்டிக
 கேககையிடுச சஞமய பாராககையிலே
 மறுபடி பால்ருடமும் — வந்து
 வாச்சுறு மத்தியான மாசசுதெனதே
 விசையாபுரி கடந்தேன — செனனிமல்
 வீதிகண்டேன விபுதி கொண்டேன
 புசமேல் தரித்துக்கொண்டேன் — மெய்யில்
~~பூசிக்கொண டேனமனதில் சிரித்துக்கொண டேன~~
 பூசிக்கொண டேனகைய விசிக்கொண டேன
 சமமய செகணடியும் — உத்திராகடும்
 தரித்துக்கொண டேனமனதில் சிரித்துக்கொண டேன
 செகணையில் பிரமபெடுதேன — மார்பில்
 செசகையுட னேவிவகம வைசகக் கொண்டேன
 பார்த்தின மயிலிரடல — திருநீற்றப்
 பையுமுத்தி ராகடும் கையிலெடுத் தேன
 சூததிரசாதி யென்றே — தெரியாமல்
 லுக்குக் கண்டபுப் பேச்சுப் பிலுக்கிக் கொண்டேன்
 பாதக்குறட்டு மேலே — சுருக்காய்ப்
 படக்குப் படகுகெனறு நடக்கையிலே
 வீதியில் கண்டபேர்கள் — காவில்
 ளுந்தா ரேசுத்திச் சூழ்ந்தாரே
 கொடுத்தேன திருநீற்றை — கைகட்டிக
 கொண்டிருவிந் தேமெல்லத் தண்டலிடுவார்
 படுப்பார் எழுந்திருப்பார் — திருநீற்றைப்
 பாங்குட னேமெள்ள வாங்கிக் கொள்வார்
 பாம்பார்க்கள் அகத்தினிலே — வருகையில்
 பண்டாரந் தண்டிவந்து கண்டார்களே
 கும்பிலுவோர் சிலபேர் — அவ்விடத்தில்
 சூப்பையன் தம்பிசின்னச் சூப்பையனும்
 வீட்டுக்கு வாருமென்றே — கட்டிப்போய்
 வீருந்துக்கு நீங்கலும் லுருங்குகென்றே

கட்டுக் கறியுடனே — கத்திரிக்காய்

குழம்புக் கறியும் வெகு நலம் பெறவே
பதினெட்டுக் காய்கறியும் — வகைவகை

பணைத்தே அனைந்துக் கொடுத்தானே
கெதிகெட்டுப் போனவன் போல் — எவ்வந்து

கேட்டானே யீசு போட்டானே
உப்புத் திருமஞ்சளம் — வற்றல்வகை

உள்ளதெலா மிளி அள்ளி வைத்தான
வைப்பனை வாழ்த்திக் கொண்டே — நாடூறும்

வாய்ப்புடன் சாப்பிட்டு ஏப்ப மிட்டேன
கொண்டேன அதன் பிறகு — பாப்பான்

கொடுத்ததன் அடைக்காய் மடிக் கையிலே
உண்டவீட் யிக் குரண்டகம் — செய்தல்

உள்ளது நமக்கிது நல்ல தென்று
மாமறை தலைப் படித்த — சுப்பையன்

மனையாடடி யுமவெரு பணி பூடடி
நேமக மாகவுமே — அவலம்

நித்திரை செய்ததலை மெத்த நினைத்தேன
அர்த்த சாமந்தனில் — எனக்கு

அனை மிட்ட வீட்டினில் கனையிட்டவே
நித்திரை தலை வெறுத்தேன — கதவை

நெம்பிவைத் தேன்வெரு தெம்பு வைத்தேன
பேதந்தேன் மனையிலே — அவந்தன்

பொன்னுடமை தலைக்கண் டென்னுடமை யென்
சூயந்தேன் உடமைவகை — அதற்குநான்

அட்டவணை எழுதினென் சட்டமுடனே
கொந்தள வோகைளும் — சடவிலீ

குப்பியுட னேநல்ல சரப்பரணியும்
வந்திதோள் வசங்கியுடன் — தங்க

வசையல்கள் சரவல்லிக் சூலை முருகும்
அபரஞ்சி யாலிழைத்த — பதக்கத்தில்

ஆணி முததைக் கண்டுதி ராணிகைத்தேன
சகையரஞ் சிதமான — குடமணித்

தாவட மும்பவைத் தாவடமும்
பாடகங் கொஞ்ச தண்டை — கால்சரப்

பணியுந் தண்டரள மணியுடனே
குடகங் கைக்கடயம் — தங்கச்

சட்டியுட னேநல்ல அட்டினுகயும்
பலபல அணிகளெல்லாம் — பதையாமல்

பறித்தே னேவெரு திறத்தூடனே
கலைமகள் கவிதெய்வமாம் — சுப்பையன்

கண்டா வளியுடன் முண்டா செடுத்தேன்
நித்திரை செய்யு மென்றேன் — உங்களுக்கு

அததையும்—பறித்தேன்
நினைவான போதிவென்னை நினையு மென்றேன

அத்தையும் பறித்தேன — சாமபடீ
 அத்தே னெலுட மெடுத்தேனே
 வறுமைகள் தீர்த்த தென்றே — சிவமடீ
 வழியா லேவெரு தெவிடவே
 அறியா தவன போலே — காங்கயம
 அத்தே னெபதம படித்தேனே
 பாடோர் புகழுகின்ற — காதையூர்
 பண்ணேன வார்புகழ் பொன்னூர்தியூர்
 தாரா புறங் கடந்தேன் — பழநித்
 தலத்துக்கு வந்து நஞ்ஞங் கெலித்தேனே

விருத்தம்

அருள்மடீக் குகலீவாழ்த்தி அய்யர்ஜீதன் பழநிலேவர்
 திருவடி யதலைக்கண்டு தியானமாய்த் தெண்டல்செய்து
 மருள்மல ரஞ்ஞ திண்டிக்கல் வழியது கடந்தாயீனெடு
 பெருமைசேர் மதுரைகண்ட பிரபலல் சொல்லுகேனே

சிந்து

கோட்டை கொத் தள மதிலும் — நல்லநல்ல
 கொம்மைக ளுமசித்திரப் பொம்மைகளும்
 நாட்டிம புகழ் படைத்த — வைகை
 நதியழ ரும்மதுரைப் பதியழருங்
 கண்டேன சொக்கநாதரை — மனமாரக
 கருத்தினி லேநா விருத்திக் கொண்டேன்
 விண்டலம் புகழுகின்ற — மதுரை
 யீனாசி கடாசசி யெனஞ்சசி யென்றேவ
 பாதம பணிந்து கொண்டேன் — மதுரைப்
 பதியி விருந்துவைகை நதிகடந்தேன்
 ஓளும் புகழ் படைத்த — கள்ளுகர்
 உபய பதியிருக்குல் சபையுங் கண்டேன
 பாவம பறி கொடுத்தேன — அழகரைப்
 பணிந்து தீர்த் தந்தொளசி புனைந்து கொண்டேன்
 சீவல்லி புத்தூரில் — பரம
 சிவனிரு பதததையுங் கவனல் செய்தேன்
 திருச் செந்நூரில் வந்தேன் — முருகரைத்
 தியானித்துக் கொண்டு ஈதி மத்தி யானத்திலே
 கருல் செந்நூரை விட்டேன் — அக்கியானல்
 கடந்து விட்டேன் வழி நடந்து கொண்டேன்

ராமேசு வரமுங் கண்டேன — முராரி

ராமவரசு சேவித்து நாம மிட்டேன்

போமேசு றுதல்கள் விட்டேன — பாவத்தைப்

போககிக் கொண் டேன்வடக்கு நோக்கிக் கொண்டேன
திருக்கே தாரததையும் — கண்கி

தொழுதே னேவிகைகள் தீர்த்தேனே
உருக்கே தாரம்விட்டேன — தீவின்

~~ஒழித்துவிட்டேன் மெள்ளத் தெண்டனிட்டேன~~
பாலிதத

ஒழித்துவிட்டேனகவி தொழுத்துவிட்டேன
காளததி நாதரையும் — கண்குரக்

கண்கொகொண் டேன்மெள்ளத் தெண்டனிட்டேன
பாலிதத விடிகளெல்லாம் — பருதிமுன்

பனிக்ருலம் போலவே தணிந்தததையா
ஆரூர்த் தியாகரையும் — சேவித்து

அங்கத்தில் விடிகளை மங்கவிட்டேன
தேருர் வ்தியுள்ள — ரும்புகொணத்

தெருவில்சி வடிக்கண்கி கருதிக் கொண்டேன
திருவரங் கதல்கருவந்தேன — புனையாற்றில்

தீர்த்தமாடி ரங்கரைப் போற்றிக் கொண்டேன
அருளு சலத்தினிலே — லிருக்கும்

அண்ணாமலை நாதர் உண்ணாமலையாள்
திருவடி தடியடைந்தேன — மறுநாள்

திருப்பதி கண்டிருப்பதிவிட்டேன்
தரணியிவ் செய்தபாவம் — போக்கும்

தலத்தைச்சே வித்துவரு பலத்துடனே
திருத்தணி வேலருடன — பதத்தையும்

தெரிசித்துக் கொண்டெனும் ஒருபுத்தியாலே
கருத்தணி தலைக்கடந்தேன் — நல்ல

கண்ணார் மாரிபதம் விண்ணப்பல் செய்தேன்
கச்சிப்ப தியில் வந்தேன் — அவிடத்தில்

கம்பநாதர் பாதத்தையுங் ரும்பிடிக் கொண் டேன்
கச்சப் பறுமலையாள் — என்று

காமாட்சியைப் போற்றிக் கடைச்சுமலெபற் றேன்
தில்லப் பதியில்வந்தேன் — சிதம்பரத்

தேவர்பொற் பாதத்தைச் சேவைசெய் தேன்
மவ்வப் பூக்கமலும் — கழுக்குன்ற

முத்து ராரிட பாதங்கண் டேன

திண்டோ தரன்போலே — திருச

சிராப்பள்ளி யிழைமொரு ராப்பள்ளி தான்
கொண்டே வெழுந்திருந்தேன் — சீரங்க

கோவிந்த நாத்தைச் சேவைசெய் தேன்
அருள்சேர் கருவூரில் — பசுபதி

யவனிநு பதத்தையும் சேவைசெய் தேன்
தருவளர் கொழுமுடிவாழ் — மருடவிங்கர்

தாடூக்கண் சென் டேன்செவ் வேடூக்கண் டேன்
தொவிசங் கோசையுள்ள — விருத்தாசலம்

துதித்துக்கொண் டேன்மனதில் மதித்துக்கொண்டேன்
ஐசிசெவ கொடடிவ் வந்தேன் — அர்த்தமூரி

ஈவரண்ப் போற்றிமீற வேடிமெடுத்தேன்

விருததம

பிறகுபீர் ணீயனுககன்று பீஜாட்சர முபதேசித்து

தலுகமே யருள்மாமேரில் சண்முகன் குணவாழ்த்தி

பலுகமே ருவில்அர்த்த பாகரைப் போற்றி செய்து

புகுகமே அகற்றந்தெய்வ பூசரன்போ லுற்றேனை

சிந்து

பஞ்சாங்கப் பாப்பாண்ப் போல் — வேடிங்கொண்டு

படிக் கரைசு கோமன் மடி வைத்துவித்தி

அஞ்சாமல் நாமந் தரித்தேன் — அதுக்கு மேல்

அருக்கையாய்ச் சிகையையும் பருக்க வைத்தேன்

பினருமீ பூணூலுடன் — குல்லாத் தரித்தும்

பேசு மறை தான் படித்துப் பூசரன் போலே

தங்கவளை கையிலணிந்தேன் — பெங்கலூர்

சால்வையை மேல் விசிறி மெல்ல நடந்தேன்

கொங்குலையில் புகழ் படைத்த — திருசு செறு

கொடடினி விருந்து வழி கேட்டு நடந்தேன்

சங்க கிரித லூர்கம அடுத்தேன் — வாணிபர்கள்

தாடிக்கம் மிருந்த சந்தைப் பேட்டையில் வந்தேன்

அங்கே யொரு பாப்பாரையன் — நமஸ்கரிக்க

அகடிணத்தில் நாணுமொரு கொர்ச்சிதங் கொண்டேன்

உங்களு ரெந்து ரென்று — நான்தான்

ஓமலூர் என்றவுடன் நாமமே தென்னுன்

சங்கராச சாரியரென் பேர் — வேத

சால்திரமுக கற்ற பிரம் கோத்திர மென்றேன்

ஐங்கே வந்ததெது நீரென்றான் — ஐந்தவூரில்

ஐங்கிதழீ-சேர் கலியாண மங்கனமெனமுன்
என்றவுடன நானுமெழுந்தேன் — அந்தவீடு

எந்த வீட்டென்று மொரு சநதில் ருழைந்தேன்
நின்று கொண்டு எந்த வடென்று—கே~~க~~கவும

நிச்சயமாகத் தானுமந்த மச்ச வீட்டெனமுன்
கண்டு கொண்டேன் நின்று நடந்தேன் — கலியாணக

காரியங்கள் செய்யுமவர் விரியங் கண்டேன்
குண்டுச் செம்பு கையில் பிடித்து — மணவரைமுன்

கும்பு கடிக்கொண்டு பாப்பர் ரம்பி யிருந்த
சந்தடியில் வந்து ஐருந்தேன் — உப

சாரமுடனே நமஸ் காரமுல் செய்து
எந்தூர் எந்தூரென்றார் — நானும்

ஐங்கிதழி குந்தசீரங்கம தென்றேன்
என்னி என்னி யென்றவுடனே — நல்ல வேடடை

வாசசது திருவுளக் கடாட்ச மென்றேன்
எண்ணி மனதில் நினைத்தேன் — நாம சமமா

ஐப்படி யிருந்து விட்டால் எப்படி யென்றே
திக்கெனவே நானு மெழுந்தேன் — வெரு

சுகிரமாம கததிருயி மார்க்க மெய்ததேன்
உக்கிராணம் தன்வில் புகுந்தேன் — பார்த்து நானும்

உச்சிதழி குந்திலங்கும் மச்ச மேல் சென்றேன்
பெட்டிகளா நாலஞ்சாறு கண்டேன் — நல்ல

வேழைகளைக் கண்டெனக்கு நல்வாழ்வு மென்றேன்
கெட்டியாக நானும் அவிழ்த்து — பார்த்தேனதில்

கெண்டை போட்ட சால்வைகள் ரண்டு சோடி
பட்டிககரைச சோமனாமஞ்ச — குயிந்தலைப்

பாவிமொரு மூணு சோயி பாவையுமித்தும்
பட்டிக எஞ்சாறு சோயி — நகம் பெர்ந்தும்

பத்து விரல் மோதிரங்கள் பத்துச சோயி
தாவடங்கள் எட்டிச சோயி — குப்பிகள் பத்து

சடைவில்ல் பதினெட்டிக் கடையரு மெட்டி
மேவிய முத தொண்டிகளா பத்து — சரமெட்டி

மெட்டிகளா ஏழெட்டிச் சோயி அட்டிகை ரண்டு
சாதிரகளை நாலு சோயி — ரண்டு சோயி

தாயத்திக் கெனகையில் வாய்த்ததையா
கோதறநல் மூக்குததிகள் — பொன்னெல

கொப்பு மெட்டி தங்க~~க~~ நாண் முப்பதுசோயி
ஐப்படி யனைக நகைகள் — படைத்தவன் போல்

எடுத்தேனே வெரு திட்டதுடனே

எப்படியு மீறத் மகையீவ --ராஅவததினேன

எத்தனையென நிலவாதொரு மொந்தை கடடியினை
கட்டினதைத் தோளில் போட்டேன் -- உககிராணை
காரண முகத்திலேநான் காரியுமிழ்ந்தேன்
பொட்டெனவே வெளியில் வந்தேன் -- இந்த மட்டும்
போது மென்ற நாணுமொரு காதம் நடந்தேன
வெள்ளியுத யங்காணுமுன் -- நல்ல நல்ல
மேட்டிமைசேர் படைவீடு தாட்டியே வந்தேன்
மெனை நடந் தோடியே வந்தேன -- பாணுதைய
வேகியிற்கு மார பாடியங் கண்டேன

விருத்தம்

இலககணை கவிஞர் போற்றும் இறையவன அருள்மாமேகை
தலத்திலில் வாசமான சண்முகன றனவேவாழ்த்தி
நலத்தூடன அவிழ்தலுப்பார்த்து நகையெவ்வாய் கணக்கில்சொத்து
வீகக்கிர யங்கள் செய்த மேன்மையை உரைத்திட்டுடேனே

சிந்து

பெரு பெற்ற நகரந் தன்னில் -- புதுப்
பேட்டையிலேவிலை காட்டியே வந்தேன்
ஆரயிரம் பொனவில் சொல்லி -- உடைமை
அத்தையும் வித்தேன் குரு ழூர்த்தி கடையில்
அந்த ரொக்கமாகக் குரு -- ழூர்த்தி செட்டி
ஆரயிரம் பொன் கொடுத்தத் தாராள கென்றான்
முத்த மீட்டித் தொடை தட்டிக் கொண்டு -- ஒரு
முடிப்புக் கட்டிக் கொண்டேன எடுதலுக் கொண்டேன
ஊற பத்து ழூறு பொன் கொண்டே -- காவிரி
அடுத்தேனே பதம் படுத்தேனே
பரிசல் ழுறைக்காரனுக்கு -- ரண்டு
பரங்கி வராகநதனை யெறிந்து விட்டேன்
ஊடிப் பெருக்கில் ஓட்டினன் -- நாணும
அககரையிலே யிருந்து இக்கரை வந்தேன்
கூடி ழுறை தனில் முழுகிப்--பவானி --
கூடலிங்கர் பதந்தன்கீழ் தேடியே வந்தேன்
கோவில் வல மாக வந்தேன் -- ஒற்றைக்
கொம்பனிரு பதத்தையும் கும்பிட்டுக் கொண்டேன்
நாவலர்கள் வந்து பணியும் -- நன்
நாவுடையாரைப் போற்றிப் பண்கு மொழியின
திருச்சந் நதி முன்பாக -- பரத
நாட்டிய்த் தொலியைக்காதில் கேட்டு மகிழ்ந்தேன்

(வேறு சந்தம்)

சீதமதி மாதுமுகந் தன்னை - வெகு

சீக்கிராயாய்க் கண்டமவள் மார்க்கமூங் கண்டேனே
காரைப் பழித்த சூழல் மின்னாள் - அந்தக்

ஊம்மியன காமம படர்ந்த பெண் மயிலால் தானே
மாறன கைத் தனுப்புரு வத்தின் - நடு

மத்தியில் கலுாரிப் பொட்டை வைத்திருந்தான் தானே
வல்லியிரு வதன்மியத்தைப் போலே - இந்த

மணிடல்

மண்டலத்தில் நாணுமிக கண்டதிலே தானே
இல்லை இல்லை இல்லை இல்லை தானே - இவள்

ஏற்றுத்தத் துக்குவமை நானென்றாங் காணேனே
இட்டமுடன் கிருஷ்ணன் கண்டாலோ - லக்ஷ்மி லக்ஷ்மி

எட்டுப் பேரை விட்டுத் தாலி கட்டிக் கொளளுவானே
சட்டமுடன் தந்திமுகன் கண்டால் - நல்ல

தாரமென்று கலியாண காரியல் செய்வானே
மாதவர் மகாமுனிவர் கண்டால் - தவம்

மாற்றியவள் வீடுதெனில் காத்துமிருப் பாரேஜு
பாத சிவம்பு கலீரெனை - பதம்

படிதலுப் படித்துக் கொண்டெடுத்தலுக் கொண்டானே

விருத்தம்

பண்ணவன மருள்மலேவ வப்பன் எங்கள் பரமனார் அறயக்
சொல்லென் உண்டையல்

விண்ணாலகை விட்டுவந்த தெய்வமும்பை விரகத்தால் மெலிந்தகிட்டு
இறமாசென்னி

அண்ணலொன்று தானறுத்தான் மற்ற நானலும் அறப்பனடா இவ்வீடு
அணையாவிட்டால்

எண்ணிஎண்ணி என்மனது புண்ணுகதாக இறைவனுந் தலையோட்டி
எழுதினே

சிந்து

/வேறு சந்தம்/

நாட்டியத் தொழில்மார்க்கம் - செய்கிற

நயனங்கள் அலுவலரு நவினமதாய்

பாட்டக முத்தணியும் - நட்டுவனார்

பாதசாள் திரமுறைப் பாங்கியும்

சதிராமம் இலக்கியமும் - பெய்மையவள்

சதிசெயு மடதாளப் பதிதீவும்

திந்தாளத் திமித ரிகட - தொகிறதகிட

சலாத செலாத திருடிரு வெனவே

சரளியில் தோடிவர்ணங்கள் — மககரி

சரிகம பபதநி சசநிதா பகமபா
பிரபடிகமு முளை — பலவகைத்

தொழிபூடன் பெககணி பொக கணியுடனே
ருபக மட்டியமும் — சாப்புத்தாளீ

நோக்கமும் பாக்கமும் மார்க்க மய்யா
புபரணத் ஓடனே — தேவசங்க

ராபர ணமபிற தாபயில ங்க
யமுன கலியாணி — அட்டாணிகள்

ஏர்க்ககைக் காம்போதி சரத்தூடன் நடித்து
சமநூய்ப் ஶீடிக்கிறனும் — வராவலியில்

தக்ககட் டழகிமம தரிக்கொட்டி டீயோ
அபினயம பிடித்தாளே — கஞ்சாவும்

அபினி தின்னவன் போலே கவனமுற்றீறன்
உபசா ரப்படிகள் — நடத்தின

உச்சிதமுங் கண்டனே மெச்சிக் கொண்டேனே
சங்கும யெல்பரங்கு — மங்களமென்று

தட்டமெடுத்தே அவன படடிச சிந்து மடித்தான்,
மெக்கை சிரோமணியே — நீயுமிங்கே

வாரு' மென்றேன்; "நீங்கனெந்தூ" ரென்று கேட்டான்
"தரீணியில் புகழ் படைத்த — திருவளர் திருவளர்

சாரங்க பாணியுள்ள சீரங்க' மென்றேன்
"திருநாம மேதென்றான் — கெட்டகவும்

திட்டெனவே "என்பெயர் சம்பைய" ரென்றேன்
பூவையரே உன் பெயரென்ன — சொல்' வெனவே

புன்சிரிப்புக் கொண்டெவன் ஒர்சரிப்பதாகவே
"தேவடியாக் கள்ளர் தினமும் — புகழும்

தெட்டி முத்தான் பெற்றெடுத்த கெட்டி முத்தாளாம்"
என்று சொல்லி நின்றாய்யா — "உன்னுடைய

வீட்டில் வர வேணு' மென்று கெட்டேனே
நனறெனவே வீசி நடந்தான் — மாதவன்

நான் தொடர்ந்தேன் நாய் முயலேத்தான் தொடர்ந்தாய்ப்பு
வந்தேனவன் பின் தொடர்ந்துதான் — அவன்மேயில்

மார்க்கம் மிகுந்தாய்க் கிழவி சீக்கிரமாகவே
"எல்லாரோ எனசாயி நீர் — ஐங்கே வர

எத்தலைபு சாபவங்கள் பெற்றே' மென்றான்
கோடுநிக ரானமுமார் — தாதியர்கள்

இகாண்டிருகைத் திண்டு ரெண்டு கொண்டி வந்துதான்
போடவும் சவுக்கை மீதிலே — ஐரைப்பாங்கு

போலிருந்த வேகைண்டு மாலமாய மாய்

எளவுக்கு நீரெஜமான — என்று சொல்லி
 வைப்பேன் மருமகனைச் சொப்பாரி சொல்லியே
 பழமலு நழுவிப் பாலில்-வீழ்ந்த
 படியென்று தானிந்தப் படிக்கறிஞன்
 கணபதி யார் பூஜைச் — செய்தவர்க்குக்
 கைக்கு முன்னே காரியம் கிடைக்கு மெனான்
 பணமெனை பாஷாணம் — உங்களிட
 படசங்கெட்டி மூத்தாளுக்கு வட்சம்பொன் னுமே
 வறுமைச் சரமகற்ற — திரவிய
 மாத்திரை நானென னேர்த்தியா யெண்ணி ளுள்
 தொழுவாய்க் கிழட்டோரி — ஏழுமுழத்
 தோப்பு முகைத் தாய்க்கிழவி யேப்பமிட்டுத் தான
 சாடையாய்த் தாய்க்கிழவி — போனவுடன
 னசைகை கண்டு கெட்டிமுத்தாள் செய்கை நீதிபோல்
 ஓடிவந்து என்காமி நீ — என் படுக்கை
 வீட்டில் வர வென்று சீமாட்டி பேசினான்

விருத்தம்

கோட்டாளை மூகத்தானைக் கிளையாளைக்குடத்தானைத் தெவ்குருப்பு
 நாட்டாளை அருளானத் துதித்தானை யெண்ணுளை நண்ணுலுளில்
 காட்டாளை பிடிக்கரெண்டு வீட்டாளை வைத்திருந்த கன்னி மாய்கை
 போட்டாளை அடிமேறி வருந்தானை படுக்கைமனை புகுந்தேனென

சிந்து

/வேறு சந்தம்/

கெட்டிமுத்தாள் தளமையில் — ரண்டுமாதம்
 கெட்டியாக நானிருந்தேன் அட்டியில்லாமல்
 தட்டியே பணம் பறிக்கவே — பொட்டிமகள்
 திட்டமாகத் தேடுகிறாள் காட்டு மூலிகை
 பாதாள மூலிகையுடன் — கஞ்சாங்கோரை
 பச்சிலை மருந்து கரு னொச்சியுடனே
 வேதாந்தச் சிறுமூலிகை — நல்ல
 வெள்ளெருக்கன் மீதில் வரு புல்லுருவியும்
 கண்டாறை வல்லாறையும் — தினந்தினமும்
 காம வெறி கொள்ள முருட்டாமை நிணமும்
 சுண்டையுடன் கசும்த்தைச் சாறு — நல்ல
 ஐயுறுவனை யுளச்சருங்கி ஆதனைவேரும்
 பொழுதுதி ரும்புமெலையும் — மந்தைப் பிலிகள்
 பொன்னுங்காணித் தழைகளும் பொன்னுரைகளும்
 தும்பை யெனுகிங்கியும் — தொட்டாச்
 சுருங்கியுடன் காட்டுமு ருங்கைப் பிசினும்
 கோட்டானதல் ஆந்தை நிணமும் — ஒந்தியெய்யும்பும்
 குருவி அலகும்வண்ணுள் குருவி நிணமும்
 பாந்தமுள்ள கன்னி நிணமும் — அடிவுசாரி
 பல்லுக விடதுகண்ணி ளுள்ளபூசியும்
 கூட்டியெல்லாம் சேர்த்தி யரைத்து — குளிகை பண்ணி

கொண்மெவக் வேண்டுகையே அண்டையில் வந்து
 காட்டாமல் வாழுகையில் — சோற்றிலிட
 கள்ள வெறி போலவது தள்ளவுங் கண்டு
 வல்லபத்தி வேகரடிதான் — புத்தான சோறு
 வாங்கினது போலப் பொருள் வாங்க நினைத்தான்
 கல்லருகி லுமெனது — நெஞ்சமது
 கரையாத வல்லிரும்பு கரைந்ததையா
 தொங்கு ளுத தாய்க்கிழவிதான் — பொக்கைவாய்த
 தொண்டி யென்கைக் காசை யெல்லாம் சிண்ட நினைத்தான்
 அங்கவ சுகரனே ந் — வைத்திருக்கும்
 அரிவை தரித்த பணி யிரவலிவி
 எனறு சொல்லிச் சொன்னையா — அதற்கு நான்
 ஈந்த பணை சொல்ல வெளி தாளுமோ ஐயா
 அன்று மேககு மார் நகரில் — உடமை விற்ப
 லுயிரம் பொன்னையும் தாராளமாய்
 கொந்தள வேல்கு — நூறு பொன்
 குப்பி பண்ணக் கும்பினி வராகன் முப்பது
 அந்த மிகுந்த சுட்டிகைக் — கன்பது பொன்
 அட்டிகைக்கு ஓர் முடிப்புக் கட்டியே ஈந்தேன்
 மோகன மாலைக்கு நூறுபொன் — சரங்கப் பண்ண
 முன்னூறு பொன்னவளக் கெண்ணியே ஈந்தேன்
 வாகாவி சரவலிக்கு — ஐம்பது
 வராகையும் ஓண்ணியே பாராமல் கொடுத்தேன்
 தங்கவளக் கெண்பது ரூபாய் — கால்சரம்
 தண்டையல் சிலம்புக்கொரு கண்மீழ்ந்தேன்
 சிங்க லுடைக் கொட்டியாணம் — பண்ணை நல்ல
 செஞ்சிறகர்ப் பணநூற் றஞ்ச பொன் ஈந்தேன்
 நட்பில ஒருக்கை — ஐம்பது பொன்
 நாகரங்கள் வேணு மெனருள் சேகரம் பண்ணிக்
 கட்டியொரு முடிப்பீய்ந்தேன் — தூங்கு மஞ்சள்
 கட்டி வென்றும் வட்டிகளென்றும் பெட்டிகளென்றும்
 பட்டி மெத்தை சமூக்காளம் — வெள்ளியினால்
 பாத்திரங்கள் பலபல நேர்த்தியாக வே
 தட்டுமுட்டிச் சாமான்கள் — வேணுமெனருள்
 தண்ணீர் போல இருநூறு பொன்னியு மீந்தேன்
 கெட்டிமுத்துச் சரங்களென்றும் — ககாடிகளென்றும்
 கெண்ணடைப் பட்டிச் சேகுவென்றும் தண்டைகளென்றும்
 மெட்டிகை சிந்தாக்கு — வேணுமென்றும்
 மூக்குத்த ஓக்குமென்றும் முருகு தோள்வந்தி

பட்டுகள் பீதாம்பர மென்றும் — சங்கீதமெல்லாம்
 பாடிவைக்கும் பாட்டனுக்கும் வாததியா ருக்கும்
 பட்டுக் கரைச்சோமனு மென்றும் — வெற்றிலை யென்றும்
 பாகருக னென றிவையெல்லாம் நீங்க னாகவே
 தாயக கிழவிக கஞ்சு பொனிலே — செவி யாங்கிட்டு
 தந்தா லுனக்கு வெகு சொந்தமு மென்றுள்
 வேங்கையுடன் தொண்டிமாருக்கு — செலை தந்தாடி
 வட்டில்எல் லாம்உனகருச சலுகை யென்றுள்
 இந்த வகைக் கறுநூறு பொன் — நான் கொடுத்தேன
 இளமவள் தான் செலவு சொன்னுளையா
 எத்தவிட தனயனுக்குள் — கலியாணம்
 என்று சொன்னுள் நூற்றிரண்டு பொன்னு யீந்தேன்
 எங்களுக்கு தெய்வமதற்கு — பொங்கலென்றுள்
 எட்டாவரா கன்பணததை விட்டு மெறிந்தீதன்
 மங்கையெனு முததாமையன் — நோம்புக்கு
 வாழைப் பழங்கள் முட்டைக் கோழியென் றுள்
 காதலுக் கரும்புறவும் — நாஷ முட்டிக்
 கள்ளுச்சா ராயமெட்டி வள்ளமு மென்றுள்
 தாதியார்க்கு நூறு பொன் பெற்ற — பட்டுக்கரைச்
 சாயக்கம்பிச் செலை யைநீறு வாங்கித் தரவும்
 உப்பைத் தொட்டுக் கற்பூரங்கள் — வாங்குமென்று
 உள்ள பணமத்தையும் கொள்ளி கொண்டாளே
 சப்பை வாய்த் தாய்கிழவி — பொட்டிமகள்
 சாடையாக என்னை ஓடவகைசெய் தாளே
 தலைதட வியே மோழை — வாங்கிவிடத்
 தன்னுசி யாளேனென பெண்ணுசை யாலே
 உலைமெழு கது வாணென் — என் கையிள்
 ஒருகாச யிலை யென்று பரிகாச மாய்க்
 கெட்டொதலுப் பொன் மயிலாண் — என்னை சக்கலிகள்
 கேலிகள்கெய் தேதினமுங் காலி பண்ணிலுள்
 கெட்டிகெட்டி நல்லவள் நீதான் — ஒருபணமும்
 கேளாதிருப் பாய்என்றேன் மெலுமவள்தனின்
 வெசியிட மலையிலே — நடக்கிற
 சாடை தெரியாத மட்டிபோடா பயலே
 பேசாத பேச்சேசியே — ச ச
 என்று ஆனக்கு ரோசமுண்டேற வென்றுள்
 தாசி பெற்ற மகளுக்குமே — தொண்டினிவன்
 தாலிகட்டிக் கொண்டாளே வாலிபத் திலே
 ஊசிமாறிப்பொட்டிமகள்தான் — தன்னுடைய
 ஊட்டை விட்டு என்மையவள் தாட்ட நினைந்து

பொக்கை வாய்த் தாய்க்கிழவி — என பேரில்

பொட்டிசெய் தேசண்டை லுட்டி வைத்தாள்
குக்கலே போடா வென்றள் — நானும்

குறுவிழி விழிதழக கணங் கிறகிறத்தூத்
தீக்கெனவே யெழுந்தீதன் — பாவி

தெய்வத்துக்கு நானென்வ பாவஞ் செய்தேனே
பொக்கண முங்கையில் கொடுத்தாள் — தேவடியாள்

பொட்டிமகள் என கையில் ழுட்டி கொடுத்தாள்

விருத்தம்

தங்கக்கட்டி மாறகனி பலாப்பழம் தெனங்காய் மடல் நெற்கதிர் வாழை பூந்
தொங்கக் கட்டிய தோரண வாவிலுழ் ஐறைக்கு கள் மைத்துனை கைவாளியால்
கொங்கைக் கட்டிக்கும் குளிர்ந்த முகத்துக்கும் குருச்சித் தேருக்குங் கெட்டி

தங்கக் கட்டிபோல் ஓராயிரம் பொன்னை தாசிக் கந்தினை

சிந்து
(வேறு சந்தம்)

தீக்கெட்டிம் புகழ் படைத்தவானி கடல்

தெட்டி முத்தான் பெற்றெடுத்த கெட்டி முத்தாளாலே
பொக்கணமுங் கையிலெடுத்த தேனே — நல்ல

பூச்சாண்டி வேஷத்துக்கு வாச்சாண்டி னுனே
வெம்புலித் தண் டையுங் கட்டி னேனே — நல்ல

விருது வெண் டையுங் கையில் பொருந்தத் தொட டேனே
கம்பனிக் கயிறு கொண்டு நானே — லுடையில்

கட்டிலிரி யம் பாம்புச் சடடை கட்டி னேனே
கட்டு வர்க்கம் தொடரி நடந் தேனே — ரண்டு

காதிவிரு வட்டோடு பொதீக்கலைத் தேனே
ஐட்டுத்தடி கையிலெடுத்த தேனே — நல்ல

சரைப்புரு டையுந் தோளில் புறந்தொங்கத் தானே
குல்லாவையுந் தரித்தே னுனே — அதுவும்

கொங்கணத்தான் கூடுபோல் யென் கன்னத்தில் தொங்கவே
புல்லாக் கொம்பு சிங்க நா தங்கள் — கீழே

புட்டங் கட்டிக் கையில் தேங்காய்த் தொடடியுங் கொண்டேனே
மல்ல கம்பம் போல் வளர்ந் தேனே — கால

வயிரவன் வேஷத்துக்குத் தயிரியவா னுனே
கல்லவிச் சித்தனென்றுபே ரானேன் — ஆல

காலவயி ரவன்தன கோலமுங் கொண் டேனே
தொட்டலி மட்டங்கத் தானே — யாரும்

ஐதிக்கும வானிகுடல் எதுத் துறை சென் றேனே
பொட்டென்று குமாரநகர் தன்னில் — வந்து

புருந்தேனக் கிராமமெல்லாம் நான்தான் சத்திப் பார்த்து
ஐட்டுகள் துக்காணி வாங்கி னேனே — தேங்காய்த்

தெரட்டி ரம்ப ஸூலரிசி கொட்டமென நேனே
 ஓட்டத்தமெ செய்து கொண்டு நானே — கையில்
 சூரிகத்தியால் ஓடையைக் கீறிக் குதலுய போலு
 கொடுருவெகல் வா மதிக்கத் தானே — நல்ல
 கும்பிவி சர்க்கார் படமித்துரை அவுணையாலே
 திண்கலும்த் துரைத்தனல் செய் வோர்கள் — வர
 அத செங்குந்த முதலிமார்கள் அங்கனெவந் தார்கள்
 கண்ட போலு எனெடாபு சசாண்டி — சும்மா
 காராட்டிப் பூசுபோலே போராடாதே யென்று
 பெண்டி ராயன் ரண்டு பணந் தந்தார் — நல்ல
 கர்த்தி மாலைக் குமபிட்டு வாழ்த்திக் கொண்டு தானே
 நேர்த்தியான சோறெடுத்துண் டேனே -- அங்கே
 நிலலாமல் குமாரசுகர் எல்லை கடந் தேனே
 நாற்றிசை மதிக்க நடந் தேனே — இந்த
 நாற் காதமெனக்கு மொரு கால்கூதந் தானே
 செண்டடித்தாப் போலநடந் தேனே — பெரிய
 சேலமுங் கடந்து வெளிச சேலமுங்கண் டேனே
 அண்டினவர் தங்கள் கவிதீர்க்கும் — நலவ
 அருளுசவதலுககினித் துரிதாய் நடந் தேனே
 சுருக்காக நாணுமநடந் தேனே — நல்ல
 ஓருக்கக் குதிரை போலே திருப்பதிகடந் தேனே
 சிறப்புள்ள தேவாசிக நாதந் — தன்னைத்
 தெரிசிக்கவே எந்தப் பரிசைக்கண்டேனே
 எந்தலூர் ஏத்தலமென் டேனே — நாங்கள்
 எத்திசை மதிக்கும்கா சித்தலங்க வெனறார்
 அந்தத் தலம் பார்க்க வெணு மென்றேன் — நல்ல
 தாச்சு கட வாவுன்று வாய்ச் சேதி சொன்னார்கள்
 பாருவகந் தான்மதிக்கு மந்த — காசி
 பட்டணமெ னக்குமொரு எட்டுக் காதம் போலே
 காரிருண்ட வனங் கடந்தேனே — வட
 காசிவிச வேசர் பதம்பூசித்துக் கொண் டேனே
 மங்கை விகாலாட்சி யம்மன் — தன்னை
 வணங்கித் தோத்திரவு் செய்புபணிணிந்து கொண் டேனே

விருத்தம்

திசைபுகழ் அருள்மாமேரில் தேசிகள் தன்னை வாழ்த்தி
 விசுவநாதர் தன்னைப் போற்றி மிக விசாலாட்சி தன்னை
 நிசமெனத் துதித்துக் கொண்டு நிச்சயமாகத்தானே
 துசமுள்ள காசிவீதி சுற்றியே பார்த்துற்றேனே

சுந்த
(பேறுசந்தம்)

அழகுள்ள காசிதனில் — முன்னூற்று
 அறுபது வீதி பிரபலமும்
 களபகங்^{ள்} சீரியுள்ள — அரண்மனை
 கட்டுமெட்டு வெகு திட்டமையா
 ரதகச ஓரகங்கமும் — பதாதிசுள்
 ரவனிதமும் நல்ல நவந்திகளும்
 குதிரைத் தள காத்தரும — கோட்டை
 ருறித்தனஞ் செய்யு மவர் சருக்குங் கண்டேன
 துலக்கர்ம ராட்டியரும் — குடகரும்
 தெலுங்கர் வடுகருடன் கலிங்கியரும்
 மலுக்கர் வங் காளருடன் — உக்கிர
 வார வெடிச்சேவுகர் வீரியமும்
 பாரா நடக்கிறவா — பூச்சாண்டி
 பண்டார மெந்தலு ரென்ற வுடனே
~~பேருள் சொன்னேன் திங்கலுருள் சொன்னேன்~~
 பேரு ரவிஞ்சி — தலமென்றும்
 பேருள் சொன்னேன் திங்கலுருள் சொன்னேன்
 அரண்மனை வாசலிலே — நடக்கிற
 ஓக்கி அரண்மனை நோக்கங் கண்டேன்
 இரவில் களவாட — வருவமென
 எண்ணியே சோறெடுத் துண்ண நடந்தேன்
 கடைவீ திகள் தோறும் — கடைக்கொரு
 காச கொடுக்க என்றென கசாமனே
~~ஆடா பூச்சாண்டி — சம்மா~~
 அதைக்கிக் கதைககி யேண்டா கதக்குகிரய்
 இந்தா காச மென — அவர்கள்
 ஈந்த வுடனே கையை யேந்தினனே
 சந்தோஷ மாச்சுதையா — நல்ல
~~ஈதமும் வாங்கியே போதவுண்டேன்~~
 இரவிதான போய் மறைய — அம்மாசை
 இருட்டுக்குள் திருட்டுப் புரட்டுஞ் செய்ய
 தலைடி எந்திரமும் — கள்ளத்
 தந்திரமும் நல்ல மந்திரமும்
 மெச்சவே திலத மிட்டேன் — என்னுடை
 மித்துருக்கும் சதறுருக்கும் எத்திசைக்கட்டும
 கச்சை யுறை தனிலே — இருந்த
 கள்ளக் கோ ஓயுமிடை தன்னில் சொருகி
 சொக்குப் பொடி யெடுத்தேன் — நாணும்
 சருக்குடன் கச்சை கட்டி இறுக்கிக் கொண்டேன
 திக்கென வே எழுந்தேன் — காசியில்
 திருட்டுக்கு நானொரு திருட்டுவென்ற

~~செய்து~~
~~செய்து~~

அரண்மனை தலை அளித்தேன -- பாரா

அடிககடி நடக்கிற திறத்தைக் கண்டென
சருகு சததப் படாமலே -- கொத்தவால்

காவடிக்குள்ளே நல்வ தாவுந்தகண்டென
இருந்தேன் வெகு நேரம் -- அவ்விடத்தில்

ஹும் பூதம் வந்திடும் பெரும் பூதம்போல்
கருங்காலிக் கட்டைக்கு -- வாய் நாணிக்

கண்டக் கோ டாலியென முண்டகாரன் போல்
எழுந்தேனே அவ்விடம் விடய -- பின்னியும்

எடடியடி வைதது நாளை கிட்ட வரவே
உழுத்தாட்டுகீ கணத்துப் போலே -- சேவகர்

உக்சிர ம தாகவே நிற்கையில
இதுவென்ன யோசமென்றே -- மனதில்

எண்ணு முன் னே ஒரு கன்னடியன
எதிரியம் புலிப்பாலே -- உச்ச முண்டை

எல்லி பந்து விட்டா யென்று சொல்லிடவே
வடுகப் பயனெருவன் -- வந்தே

யாட்வாய் கொங்கவாடென றடிக்க வந் தான்
துலுக்கப் பயனெருவன் -- பெலதவன

சோததுல வுண்டியென்றதைக்க வந் தான்
அத்தெரி வவுண்டியென்னுள் -- அவனும்

அதட்டி மிரட்டியே அதைக்க வந் தான்
சுத்தாடுச சவருக்குள்ளே -- வருகையில்

சணங்கனென் ரெருநாய்க் குணம் கெடுதி
கள்ளென்று வொள்ளென்று தான் -- உக்த்ததைக்

கண்டுகொண் டேன் சுவர் திட்டிக் கொண்டேன்
சள்ளுச் சள்ளெனவே -- இதுவெரு

பிடித்த பி சாசக்கிளிப் -- பெரியோர்கள்
பிண்ணுக்குச் சொறென்று சொல்லுர் கனே

கடிக்கிற நாய்தனக்கு -- பெருந்துடைக்
காலில் ச தை யறிந்து பாலித்தே னங்கூக

புறவிடை தலையித்தேன -- அங்கே யொரு
பொககைவாய்த தாய்க்கிழவி குக்கிரமலாய்

சறட்டுச் சறட்டெனவே -- நீ சம்மா
சண்ணியெ ன்றேமனதில் எண்ணிக் கொண்டேன்

காக்குந் தலையாரி -- வல வந்தான்
கரட்டு மு ரட்டெனவே குறட்டை விட் டான்

ஊக்கத்தைச் சோதித்துக் கொண்டேன் -- சுற்றத் திண்ணைச்
சுவரைச் ச ரங்கமிட இருந்து கொண்டேன்

கன்னக் கோனெடுத்தேன் -- அருள்மீதிக்
காங்கயன் றன்னிப் போற்றி ஓங்கி யிடத்தேன்

வின்னப் படுத்திக் கொண்டேன் -- வீட்டுக்குள்
விளக்குகள் எரிகின்ற வெளிச்சங் கண் டேன்

சரங்கத்தின் வாசலிலே — சொகருப் பொடி
சூத்திர மந்திரதைத ~~கீ~~ததி விட்டேன

சூரங்கத்தின் மலிதலைப் போல் — காசிராசன
சூரங்கத்தின் சொககி விழ மாரககங் கண டேன

விருத்தம

வரம்பெற்ற மாளுவிவர் ஒதுதிங்கன் மாநிலத்தில்
வந்தருளா சலப் பிராணை
கரம்பற்றி மலரெடுத்திக் கொண்டுகூவி
கருத்திலே யிருத்தியினிக் காசிராசன
வீருமபிப் பொன் னுமைத்த படுக்கை வீட்டை
மின்னு கனனக கோலதனல் கன்னயிட்டேன
சரங்கத்தின் வழியாக விழபூந்து
துணிவுடனே களவுசெய்யத் தொடங்கினேன

சிந்து

மன்னர் கிரீடபதி — மகராசன்
மாலக கச சேரியின ஓலககத்தை
சொனனல் வாய் மணக்கும — ஐராமகன்
சூரங்கு மஞ்சம் மீதிலில் பாங்குடனே
நித்திரை செய்ய்கின்ற — ஐராமகன்
நேர்த்தியை நானங்கே பார்த்தேயோ
சத்தி குல வசுகரன் — கொண்ட
சத்தியுள் சிவனும் போல் நித்திரை செய்தான்
மச்சமே லேறிக் கொண்டேன் — பார்க்கவும்
வாசசலு பெட்டிகள் பொன்கீச்சமரம் போல்
வச்சிர கடயங்கலும் — நல்ல
எனமுள்ள பணிகளை ~~பணிகளை~~ பளபளென்ன
தங்கச் சரப்பணியும் — அரைச்—பாணி நானும்
சாதி முத் தொண்டிகள் சொதியின்ன
செங்கையில் முருகுடனே — தேகத்தைத்
திரை கொளலும் நதினும் பிறையுடனே
பெட்டியிலே யிருந்த — உடமை
பூட்டிக் கொண்டேன் தலை யாடிக் கொண்டேன்
சட்டம் தாகநீழ்வுமே — சால்வை
சரப்பணி முருகுடன் கரப்பணியும்
முத்துத்து ராய்கள் வைத்த — யாவையும்
முகத்தில் பளபளப்பாய்ச் சத்திக் கொண்டேன்
சித்தநூருபைப் போல் — நானும்
தேடியே நிலக் கண்ணுடியிலே
முத்த தலைமகன் போல் — எனது
முன்னழகையும் பின்னழகையும்
பார்த்தேன் மனதார — இந்தப்
பார்த்திப எழகிலும் நேர்த்தி ஐயா

பணததையும விவகருமுன்னே — நோட்டங்கள்
 பார்த்துக் கண்ணக்குக் கட்டிச்சேர்த்ததையா
 கணகருடன் கோட்டைவெட்டு — நூறுபொன்
 ளாசிப்பணம் நூறுபொன் ~~கூடு~~சமுடின்

ராசகோ பாலி நூறுபொன் — வீர
 ராயனு நேயம் தாயிரம் பொன்
 பேசிய மதுரைப் பணம் — நல்ல

பேடடைப் பணவகள் நூற்றஞ்சு பொன் னும்
 உலுந் ளூர்ப் பணம் நூறு — பொன்னுகள்

ஒயிலுடன் மயிலயன் பணம் நூறுபொன்
 வளம்பெறுவ் சலுத் தாணி — நூறு பொன்

வாய்ப்புடன் கெண்டிராயன் ஓற்பது பொன்
 முடியதை முடித்துக்கொண்டேன் — மேல்மிச்சம்

முப்பது பொன் கெண்டிராயன் ஓற்பது பொன்
 தடத்துச் செலவுக்கினி — வேணுமென்ற

தனியேமு டித்து வெகு கனிவுட னே
 சிட்டுப் பறந்தாற் போல் — காசித்

தேசத்தை விட்டுயொரு மாசத்திலே
 பட்டணந் தகையடுத்தேன் — சூதகிர

பாணித்துரைசு கஞ்சபொன் காணிக்கைகதந் தேன்
 மறுநாள் எழுந்திருந்து பெங்களூர்

மாட்டி சாய்புலி தாடடிவந் தேன்
 தருவாயிலே கணுவாய் — தாண்டவும்

தையல்கெட்டி முததாள் மீதில் மையலாவேன்
 கொட்கா ரியை நினந்தேன் — எனது

கொஞ்சபுத்தி யாலேயினி அஞ்சற்காரன் போல்
 சலுதாய் நடந்து வந்தேன் — காவேரி புரம்

தாட்டியே வடகரை நாட்டில்வந் தேன்

விருத்தம

செந்திரு மடந்தைபோலும் திங்கள்மா நகரில் வாழும்
 சந்திரசே கரனாற்பெற்ற சண்முகன் றன்னை வாழ்த்தி
 விந்தைசேர் வானிலுந் மெல்விதன் மனையைத்தெடி
 வந்துதா எனக்குக்நத வளமைய உரைத்திட்டேன்

சிந்து

வடகரை நாட்டியுயர் — திரு

வானிகுட லுக்கினி நாணும் வந்து
 கடைவீ தியிற்புகுந்தேன் — அந்தக்

கன்னிகை யாரிட தன்மையில்
 போந்தேன் புலிபோலே — புவிதான்

போனுகுள் சிக்கவே தானுங்கண்டேன்
 காந்தாரி சத்திலுடி — வந்து

கையெடுத்துக் கும்பிட வடயாவென்ற

அப்பா மருமகளை - வா னீ

ஆற்றிலொரு காழல் செற்றிலொரு கால்
வைப்பாரோ எனசாயி - நீயும்

வாடிககை யாகவே கூடிகுகொள்ள
கெட்டிமுத்து மாதுதலை - வீடுக்

கிரைய மாகமுறி தாரென் றுள்
செட்டிமுத்தா லோடிவந்து - என்னைக்

கெஞ்சியே உன்னை தஞ்சமென் றுள்
பொறுத்தார் அரசாள்வார் - இன்னும்

பொங்குவாரா பங்கப்பட்டே மங்கு வாரே
பொழுமை பொறுத்த ஐரை - உன்னைப்

போலே கிடைக்குமோ லூலத்திற் றே
கோபம் பொறுக்க வேணும் - ஆசை

கொண்டபேர்க்கு ரோகம்உண்டோவென் றுள்
சோகவிடாய் தீர - நேற்றுச்

சொப்பனந் தன்னிலே மெய்ப்புட னே
சாயி வரவுக்கண்டேன் - எங்கள்

தாரித்திர தோசமுந் தரக் கண்டென
காம வெறியோதே^ன - கண்ணில்

கட்டிவைத்தால போலே கொட்டு தையோ
செய்த குற்றங்குறையை - சொல்லத்

தீருமென்றான் மையல் தீருமென் றுள்
கொய்த மலரணமெல் - என்னைக்

கூடிக்கு லாவிமுத் தாடிக்கொண் டான்
வைப்பாக மாகவுமே - ரண்டு

மாசமு தீநீசம தாயிருந்தேன்
பொய்பொருந் தவெயுரைத்தான் - யாரோ

போட்டிக்கு எனனுட வீடையுமே
கனம போட்டிப் பாவிமகன் - எந்தக்

கள்ளனோ உள்ளென்முதல் உள்ளதெல்லாம்
பொன்னுடமை பூஷணமும் - தங்கப்

பொட்டியிலே நானும் இட்டு வைத்ததை
கண்டது கண்டாப் போல் - என்னைக்

காசும் வேகொண்டு போனாரே
என்றான் விழட்டோரி - பொய்கள்

எள்ள வாகிலும் சொல்வதில்லை
அப்பா மருமகளை - என்று

அய்யய்யோ வென்றொரு பொய்யுரைத்தான்
நெற்பா ருலகமதில் - இனி

நெஞ்சை யொவித்தொரு வஞ்சமோவென்று
காலாடிப் பூபாட்டிமகள் தான் - என்முன்

கண்ணைப் பிசைந்தவள் என்னைத்தான்

மேலான பொன்னுடமை - வேண்ட

வெப்பிலிதப்புலியாலுளே

கெட்டிமுத்து மாமயிலுக்கு - நல்ல

கெட்டிமுத்துச் சரந்தான் லிட்டேடு

அட்டிகையும் பொன்னுரை - முத்து

அன்னத் தனுகை போலப் பண்ணுளே

ஆன்றும் லபிக்கவில்லை - நாணும்

ஓட்டாண்டி யானேனே தேட்டிலே

என்றே பேழை வாய்ச்சி - அவளுக்கு

ஈந்த மையா பணம் நேர்ந்தனய்யா

எண்ணித் தண்ணித்தானே - ஈ

நெட்டு நூறு பொன்னையும் விட்டெறிந்தேன்

கண்ணை கண்ணின் மணியே - உந்தன

கையிலுள்ள தெல்லாம் கையுமென்றே

கெட்டிமுத்து மாமயிலாள் - என்னை

கெட்டிக்கார னென்று தெட்டிவிட்டாள்

கெட்டபதரே எனறாள் - நாணும்

கெட்டுமுட்டைச் சாம்ப லானேனே

விருத்தம்

தெள்ளுசெந் தமிழோர் போற்றும் திங்கள்மா நகரில் வாழும்

வள்ளிதெய்வ யாழகந்தன மகிமையை வானியூரில்

கொள்ளையாடும்பண்தையானும் கோதையற் கந்தபின்னை

தட்டிவிட்டிடவேயிந்தச் சனிபல வென்றுங் காணென்

சிந்து

(கேள்வியும்)

தெட்டிமுத்தாள் பெற்ற மகளுக்கு - வெகு

சர்பெறு வியாழதிகை பார்வையது தானே

அத்தமச் சலியனும்வந் தென்றே - தொட்ட

தாயகயால் பொருள்கலைப் பெண்மாயை யாலே

கொடுத்தேன் முடியொன்றும் கையில் ஈ யெத்தேனே

கொல்லமுட்டி கடைந்ததில் குறமுட்டி றுழைந்ததெனப்

பட்டபாயு சொல்லி முடியாது - என்ன

பாவத்தெய்தேடு முன்செய்த தவியோ காணென்ன

அத்தரொக்க மாகப்பொரு ளெல்லாம் - வானி

ஆற்றிலே கரைத்தபுளி யாச்சுதென்றே ஒன்றே

மொத்தை மொத்தையாகக் கொடுத்தேனே - என்னை

மொசுத்தெய்தாள் தன்சினங்கள் தானே

ஓநமசிவாயா பரமேஸ்வரன் - கையில்

ஓடிருக்கு தென்கையில் ஓடு கொடுத்தாயோ

மானங்கெடயெ போனேனே - சாயி

வட்டவாசிகரு யாவிகுகவே ராஜிககமபுத்தும் சேதம
சாரங்க பாணிஜைரயிலை - உனக்கிஷ்டமரான

தாசனென்ற துருமொட்டித் தாசனென்று வருத்தாய்
புரணென நாலுமறை யோனே - உனக்கு

அஞ்சதலை யில்லையெனக் கஞ்சதலை யாச்சீச
வாவியே பெணலுவிறந் தானே - என்ற

வாராததை யறிந் தாலும்மீவ ளாததுக்குச செஞ்செனே
சீவருடி ராவணனும் அன்று - அந்தச்

சீதையா விறந்தானென்ற சேதியுங்கே ஸேனே
கீசகனபெண் இவ்விறந்தானென்ற - சேதி

கேட்டாலோ கெட்டிருத்தாள் வீட்டிற்குச்செல் லெனே
ஐசைகொண்டு பெண் மீதிலே - தேவேந்திரன்நகர்

காயிரங்கண் ளகவந்த மாயமறி யேனே
பெண்ணுலே கெட்ட பேர் - மெத்தவுண்டென்று

பெரியோர்கள் சொன்ன வாககியம தெரியாமறபோ னெனே
தொண்ணைத்தடி கையிலெயித் தேனே - வெகு

துடிகளா பெறவே மேற்கே தடம்பிடித் தேனே
சமமையுந் தளவாய்ப் பேட்டை - தாண்டி நாணும்

தடத்தில் வருகவே போத் திடத்தினி வேறச்
செமலொன துடி கையில்பிடிக்க காமல் - வெகு

திறத்தின ஓற்றைப் பாப்பான் குறுக்கேவந்தி டவே
புரட்டுக்குள் ஆந்தை யொத்தை - சத்தமது

போடவே யிதற்குமென்ன கேடுகால பென்றேன்
குறுக்கேயுங் கொடியிட மாச்சீச - தீக்

கொள்ளியுங் கொண்டங்கே ஒரு குள்ள நாவிதன் வந்தான்
கெடுமதி கண்ணுக்குத் தொற்றது - யார்க்கும்

கேடுவரும் போதுமதி கெட்டுவருந் தானே
அன்றெழுதும் வேதனென் தலையில் - பின்னே

அழிந்தெழுதப் போலுலு தட்டுப்பனி கடந்தேன்
என்றைக கிருந்தாலும் இனித் தானே - சம்மா

ஐறப்பது மெய்யென் றெண்ணி விரைப்பாக நடந் தேனே
சத்திமங்கலம் தனக்கங் கோட்டை - ரண்டும்

தாண்டியே பூதிடுப்பைக்கு ஓட்டமாக நடந்தேன்
வெற்றிபெறத் தொடைத்தட்டிக் கொண்டேன் - கிண்டி

மீசையை முறுக்கிக் கையை வ்சிநடந் தேன்
கெச்சரட்டிக் கிறுவாயும் தாட்டி - ஒரு

கேக்கையிட்டித் தண்டும் பாதை மார்க்கம் பறறி நடந்தேன
அச்சணம் வயிறறப் பசியாலே - நல்ல

அம்மணியம்மாள் சத்திரத்தில் தர்மச்சோறு வாங்கி
உண்டபின் சற்றேயிடுப் பாறி - நானும்

ஓட்டத்தில் நஞ்சுண்ட கடல் தாட்டி நடந் தேனே

மண்டலீகர் கண்டுகோ தண்டர் — திவம்

வாசமான கையூர்க்கெடி ஊசலில்சென் றேனே
கோடலகன் கொத்தளம்கண் டேனே — ஐரை

கொலுவுது கண்டேனவர் வலுவுங்கண் டேனே
பேடலக னெல்லாளு சுற்றிப் பாராதேன — வெதப்

பிராமண ரகசிரார வ்தித தராதரமும் பாராதேன
தீட்டுநெந் தமிழ்நாவலர் போற்றித் — திவம்

தியானம் செய்யும் கையூர் சமல்நானம் சுத்திப்
மேடடிமை யாகநடந்து வந்தேன் — அந்த

வேளையில் குதிரைப் பாடியுந் கண்டு
பக்கிரியென்று வேடிமுக்கொண் டேனே — நல்ல

பச்சூசக் கல்லூர்காவில் கட்டிக்குசுகூல்வாத் தரிசு
கைக்கிசைந்த ஐண்டுத்தடி. கொண்டேன் — எந்தன

சமுத்தூக்குப் பாசியை அழுத்திக்கொண் டேனே
கச்சப்புரை பொக்கணத்தி லேதான் — சடை

கஞ்சாவுங் குடுகுக்கை கஞ்சா ரொட்டி அபினி
உசசிதத திலதமு யிடக்டன் — இடையில்

உடப்பட்டை யுங்கட்டியே திடத்தூடன நடந்தேன்
குதிரைபி ஷககககடி வாளம் — கையில்

கொண்டுநடந் தேன்குதிரைத் தண்டுப் பாடியந் தன்னில்
அதிகவிற் பராக்கிரம சூரன் — நல்ல

அசாரத் ஐக்கானு சாயிபு சேனு மகராஜன்
ஐரகததைக கண்ணிலே நான்கண்டு — நல்ல

சுழிசத்த மொன்றுமே பழுதில்லை தானே
இந்நீந்தேனே பாடியங்கள் தோறும் — அங்கே

எல்லாளு செயவே அல்லா அல்லா என்றேன்
ரட்டைத்துட்டுத் ஐக்காணித்தந்தாரே — குதிரை

ராவுத்தர் திறததையெல்லாம் ராவெத்தவே பார்த்தேன
மடடலாப் படைக்கிச் சரு தாணி — ஐாக்கும்

வல்லவன் உசேனுகான் நல்லகை ராசன்
கடாரந் தன்னில்சென் றேனே — வெகு

குணத்தூடன நல்லவரென்று வணக்கக் குநேய் தெனே
தாடாளனும் செனுசெக்கு சாயபு — யிகத

தன்னிமையாக நானன் னமுந்தந் தாரே

விருத்தம்

கொக்குமா துளைகள்வாழை குலாவிய திங்களுர்வாழ்
மூக்கண்ணன் அநுள்மாமேரில் முருகர்தன் கிருகையாலே
பக்கிரி வேடிமாற்றிப் பரிதனைக் களவுசெய்ய
திக்கென இருட்டில் யர்னும் திருடவே நீசுந்தற்றேனே

சிந்து

திக்கெனவே தானெழுந்து — குதிரை

திருடவே நானந்த இரவில் வந்து

சொகருப்பொடி கையிலெடுத தேன — படைமனனா
 ளாககததைச் சோதித்துப்பராக்கிரயிதது
 அசுவந் ததையெடுத்து — டுணததில்
 அச்சமற்றுக் குதிரையை நொச்சுக்ஊட டினென
 சமமா ளிருந்ததையா — முலுகைத
 தட்டியே பினகால்தான் நெட்டை வாறுகி னென்
 கால்கயிறு ததையுத்தேன் — குதிரைகளுக
 கடுவாள யிடடையா தடையில்லா மல்
 ளுக்கிரயித்து அனுமாவித்து — குதிரையும்
 ளுட்டங்கொண் டேவெரு சேட்டை செய்யவே
 வேத்தா னென்றறிந்து தான் — குதிரை
 பிரண்டு தையா படை திரண்டு தையா
 கக்குரல் சத்தமாகவே—அங்கனே
 குதிரையை விட்டி நாணும் பிறரு பகட்டு
 சீக்கிரமாய் நடந்தேன் — அவ்விடத்தில்
 சேவுகர் வரியர் காவலரும்
 இதோ வரான் கள்ளென்ற — சேவுகள்
 என்னைத் தொடரவேசவி பின்னைத் தொடர
 சதி வந்து நேர்ந்தவுடன் — எனவிட
 தந்திரமுடி கள்ள மந்திரமுடி
 புதை புதை யாய் நுழைய — எனவிட
 பொக்கணத்தி லெயிருந்த சொகருப்பொடி கள்
 மதிக்கெட்டுத் தான்பறக்க — எனவிட
 மந்திரமு மருந்துகள் எந்திரமும்
 சனியன்முன் எதிர் நிற்குமோ — தெய்வந்
 தானிற்குமோ யென்ன தா னிற்குமோ
 சனியன் பெரியவன் காண் — ஈசகீத்
 தகையோட்டில் இறந்துணர் டைய வைத்தான்
 கிருஷ்ணன் வெண்ணை திருடி — உரலுடன்
 கெட்டியாகக் கயிற்றில் கட்டியேவைத் தான
 தேவேந்திரன் றுளக்கு — ளுயிரங்கண்
 தேகமல் லாமவன் ளுக்கிவைத் தான்
 மாவலி வாணனவன் — தனது
 வல்லமைய டங்கிப்பூ யிக்குள்ளேவைத் தான்
 சந்திர னுடலிழந்தான் — நல்ல
 சரசமன மதனும் உருவிழந் தான்
 ஐந்து தகைப் பிரமன்றனையும் — அவன்
 ளுக்கிரயித் தொருதகை போக்கியேவைத் தான்
 இரவிதன் பக்கை யொடித்தான் — அன்ற
 இரணியகை நகத்தில் அரிவகுந் தான்
 தரணியி னெனப் பிடித்த — இந்தச்
 சனியனும் விடுவானே இனியென் னமோ
 என்ற சொல்லி யிண்டம் வுதைக்குள் — நுழைந்து
 கொண்டிருந் தேனெவெரு பெருந்தே ளும்

தினறுதினறு எங்கு யொட்டவும் — அடல்கள்

செய்யானும் பூராணம் கையரவும்
கடித்த கடிதன் வாயில் — வலியுன்றும்
காணேனெ புத்தி தோனே னெ
ஐடுககாக வேசேவுகர் — தரைமேல்

தொடர்ந்துச ருக்காகவே நடந்துவந் து ள
கள்ளிந்த இண்டம் புதைகருள் — இதுமாங்கு
காணுமென னெருவன காணே யென் ருள்
வெள்ளி செய்யும் வண்குன்றுறை — முசல்போல்
விருகரு விருககெனறுநா விருககவு மே
சேவுகர் வீரியரும் — இண்டஞ்

செடிக்குள் பூழைந்தென்னைப் பிடித்துக் கொண்டு
தாவியே கட்டியிருக்கி — சும்மா

சண்ணுமென் பார்சிவன் கெய்னனுபோயென் பார்
ருத்தென் பார்சிவர் பேர் — இவகைக்

கொல்லவே ஐரையப்பனை இல்வையு மென்று
கர்த்தா சமுகத்துக்கு — இடைகட்டிக
கட்டியென்னைக் கொண்டுபோய் விட்டவுட னெ
தனகர்த்தர் மதிமந்திரியர் — பிரதாவிச

காப்படை மனனா வாணியரு நும்
வளமுள்ள காணிக்காரர்கள் — அந்தக

வராவெடி சேவுகர் வீரிய நும்
கண்டா ரென்முகததை — திருட்டுக்

கள்ளனுட கரடிது லுள்ளிவிழ வே
ஐண்டந்ஐண்டமாக வெட்டுங்கள் — என்றவுடன்

ஐராமன மிரங்கியே திருடனை யும்
மாறுகாலும் மாறுகையும் — வாங்குமென்று

வாக்குப்பி றந்தவுடன் சீக்கிரமாய்
கறிவருந் தகையாரி — என்வையவன்

கொண்டுவந்து கானகத்தில் கண்டிதல் செய்து
ஐற்றைப் புளியமரம் — அதன்கீழ்

ஐற்றைக் கையும் ஐற்றைக்காலும் பற்றியறுத் தான்
கொற்றவ நெதிராலே — கால் தறித்துக்

குறிகாட்டி யேவெரு திறமைபெற் ருள்

விருத்தம்

நதியணி அருண்மா மேரில் நாதனே பரனே என்றை
சதிகள வதனால் கால்கை தறித்திடப் பரதவித்தென்
மதியினால் வாழ்வாருண்டோ கையகந் தன்னிலேதான்
விதிதனை வெல்லப் போமோ விசாரமாய்ப் புலம்பலுற்றேவ

பாவிநான் வளத்தில் பதைபதை திடவே
தாவியே பிடிதலுத தூயாரிமராகள்
கானகந் தன்னில் கைகா வதகை
ஊமாய்த தறிகக உருவது குழைந்து
முடவல்ப போலே முடங்கியே கிடகக
வடதே சததில் மருவிய காசி
தன்னிலே யிருந்து சனங்கள் வந்தார்கள்
என்மேயே பார்த்து இப்படி யேனோ
என்றுதான் உரைகக விபரமாய் மொழிந்தேன்
நன்றென அவர்களை நானினிப் பார்த்து
எந்தலு ரென்றேன் இருப்பதுங் காசி
அந்தண இரன்றார் அவர்களைப் பார்த்து
இங்கு நீர் வந்த தேதென்று கேட்கக்
கொங்கு மண்டலத்தில் குறுப்பு ^{நூல்} ^{நூல்} ட்டில்
திங்கள் மாநகரில் சிறந்த சிவாலயம்
அங்கே யோரடிககு ஆயிரம் விங்கும
தெபப வாவிசும சிறந்த தடாகமும்
ஒப்பிலாத் தங்கும உயர்ந்த உப்பரிசுகயும்
சித்திர மண்டபமும் சிகரகோ புரங்கள்
இந்நகர்க் கி^{யே}யெனது இயம்பியே எடுத்துச்
சொன்ன வாயில் சொறியுமே புலகர்
அன்னக ரதுக்கினை யான் சொல்ல மாட்டேன
இன்னரசு சிதங்கள் இருக்குது கேளும்
இந்திர புரியில் இமயவர் முதலாய்
த் சந்திரப் புரிக்குத் தான் வரு வாரே
திங்களு^{யே}க்கு^{யே} தேவர் சொல்லா விடில்
அங்குதான் தேவர்க் கமுதமு மெங்கே
எந்தூ ரதுவும் ஈசனார் முடியில்
இந்தூ ரதுபோல் இலங்கவும் காணேன
அம்புலி யதுபோல் அநேக நடசத்திரம்
அம்புலிக் கிணையென் றதைச் சொல்ல லாமோ
அந்திக ரதிலே அருள்மகம் பெருமையை
இன்ன தென் றெடுத்த இயம்பவு மாட்டேன
~~ஊ~~ ஊ லென்ன அறிந்த மாத்திரங்கள்
நானே உனக்கு நவிலவேன கேளும்
மகமே ருங்கு வடபாரி சத்தில்
தகைமையா யருள்மகே தானென் றுளது
அந்தமா மகேயே அரனுக்கு மோன
மந்திரஞ் செபித்த^த மகமே ரதுவாம்
இந்த லோகத்தில் இந்து மா நகரில்
அந்தமா மகேபோல் அருள்மகே யுளது
இம்மகே இதுபோல் ஈசனை முகத்தருள்

அம்மல் முகத்தருள் அருள்மலை யானது
 ஓகையால் ஓறுமுகம் அசரகைச் செய்ததுத
 தோகைமா மயிலமேல் தோன்றிய மலையாழ்
 ஐந்த நல் மொழியை விது நிசமென் றுப்பாச்
 சந்திரா தித்தன தானுள்ள வரைக்கும்
 ஐந்திர பதத்தில் ஐருந்து நானீ முடிவில்
 ழந்து சா யுச்சியம ழந்திப் பெற் றிருப்பார்
 ஓகையால் நாங்கல் அந்நகர் தெடி
 வேகமாய் வந்த விபரமென் றுரைத்து
 அருள்மலை மீதில் அங்கு நீ சென்ற
 முருகனைப் போற்றி முத்தி பெற் றிடவே
 உனதிட கைகால் ஒரு நொடியளவில்
 விவிடன வளரும என்றதா னுரைத்து
 விடாமருந்து பரித்துநல் எண்ணெயில் அப்பி
 பலகனிச் சாரும் ~~கைகால்~~ வார்த்திட
 கைகால் புண் ணும் கருந்தழும் பேற
 மைப்போல் மலையினில் மரமது கொண்டு
 பொந்திதின் காலின் பொருத்தவே பூட்டிக
 ருந்தியே நடந்து குறுப்பு நன் ழுட்டில்
 வந்துதா னிருந்து மா நக ரெய்தி
 சந்தனைச சடையில் தானுகள் செய்து
 ஐருள்மலை யகற்ற ஐறைவ வீன்ற
 அருள் மலை யான ஓறுமுகக் கடவுள்
 சந்ததி முன்பால் தறியரம் போலே
 தின்றுதான வீழ்ந்து நெடுந்தவம் புரிந்து
 திருமகள் மருகா சேனா பதியே
 முருகனே ஓறு முகவனே-பரனே
 மோன மந்திரத்தில் முகைத்த செந் திருவே
 கானகக் குறத்தி கணவனே குகனே
 குஞ்சரி கந்தா குமரா காங்கயனே
 சஞ்சல மகற்றம் சடாச்சரப் பொருள்ள
 ஐயுங் கிலியு மான பரனே
 மெய்யுங் கிலியும் வீற்றி ருந்தவனே
 கண்ணுக்குள்ளே கருணைச் சடரே
 விண்ணுக் கப்பால் வெளியிலு ற்வனே
 தகை நரம் புக்குள் வீற்ற மெய்ப் பொருளே
 திருநீ றிடவே தினலாள் படவே
 வருவாய் வருவாய் மயிலே றிய பூவா
 பெற்றதாய் தந்தை பிள்ளையை வெறுத்தால்
 மற்ற தாய் தந்தை வளர்த்திந் தீண்டோ
 அன்மையும் நீயே அப்பனும் நீயே
 என்னுள் எத்தில் இருப்பவன் நீயே
 ஓசவ துனையே புகழ்வது முனையே

பேசுவ ஓசையே பிதற்றுவ ஓசையே .
 தொவவ ஓசையே ஓதிப்பது முடியே
 வல்வீச யதவல் வருத்தினே ஓசையே தாயே
 வேவா யுதனே வெண்ணீறிடவே
 காவல வளரக காசுசி தந் தருள்வாய்
 என்றுதான பொற்ற வறையவன அருள்தேர்
 குன்றிலே ஊககால் கொடுத்து முன் வெளக்குட
 பேர் தொண்டி யென்று பெருமையாய்த் திசுகள்
 ஊர் தொண்டி யென்று பெருங் கொடுத்திடவே
 கந்தமே மிகுந்த கடப்பமா விகையால்
 கந்தனேன் கருண கடாச்சமுற் றவன் மேல்
 அழிசைகள் சேர்வீர பாகேந்திரனறன்
 வமிசத்தி வேவந்த செங்குந் தர்கள்மும்
 குவக்கொழுந் தான குண்டியன் தன்னை றனயன்
 இலக்கணத் தொகையால் இவியவி ளுசி
 நாவல ளுனவன் நன்னுள் ளுல் தெரிந்து
 பாவின மெழுதும் பயனசைச் சீரும்
 பந்தம் அடிதொடை பகர்ந்தசெந் தொடையால்
 செந்தமிழ் மாடையைச் சேர்க்க வல்லவன்
 எழுத்தின் விகற்பமும் இவியு களெல்லாம்
 பழுதறப் பார்த்துப் படித்த கம்பீரன
 பஞ்சகா வியங்கள் படித்த நாவலன்குக்கண்
 கஞ்சமவர்ப் பதங்கள் சூருத்திற் சேர்ப்பணன்
 நற்றயி ழாலே நாத னருள்மலைக்
 கொற்றனை மீதில் கறிய தொண்டியை
 நாட்டியல் செய்தேன் நாடுக டோறும்
 பாட்டியல் கேட்டுப் பரிசுதந் தாரே

வாழி

ஆகம டிராண கல் வாழி — எங்கள்
 அருள்மலைக் குமர குருபரனும் வாழி
 கந்தன் வள்ளிதெய்வ யானை வாழி — கரிய
 காளியுங் கொண்டததுக் காளி வாழி மிகவாழி
 பார்புகழ் தொண்டி நாடகந்தனை — தினம்
 படித்துக் கொண்டு நடித்தார்கள் வாழி
 இன்பமுடன் காதலில் கேட்டபேரும் — அதை
 எழுதிப் படித்த பேர்கள் கிளியெல்லாம் வாழி